

Hyviä uutisia blogi Iloisesti katolinen iloisesti suomalainen

Perussanomien K20-trilogia

Sain juuri luettua loppuun Perussanomien trilogian iki- ja nykynuorille, kolme kirjaa kristinuskosta, joiden ikäsuositukseksi on annettu +- 20 v. Jeesusta käsittelevän kirjan *Oi Tsisis* on kirjoittanut tuplatohtori, ”doctor doctor” Timo Eskola, Paavalia käsittelevän kirjan *Ave, Pave!* on kirjoittanut Teuvo V. Riikonen, ja kristinuskon yleiskatsauksen *Se on siinä!* on kirjoittanut Antti Laato. Kaikki kolme kirjaa on erinomaisen humoristisesti kuvittanut Pekka Rahkonen.

Itse luin ensimmäiseksi Paavali-kirjan, mikä varmasti vaikutti odotuksiini Jeesus-kirjan suhteen. Riikosen Paavali-kirja on tavanomainen katsaus Paavalin elämään ja tekoihin, lähetysmatkoihin ja kirjeisiin, Apostolein tekoihin ja epistoloihin. Tavallaan tämän kirjan olisi voinut kirjoittaa kuka tahansa. Eskolan Jeesus-kirja puolestaan on niin Eskolaa kuin olla ja voi. Valistuksen aatehistoriaa ja uutta Jeesus-tutkimusta (pakkosiirtolaisuutta ja sen päättymistä sivusta toiseen).

Antti Laaton kirja on luonteeltaan (ja kansiväritään) erilainen, siinä kun ei lähestytä ketään henkilöä vaan koko kristinuskoa. Laato tekee sen kymmenen pääkohdan avulla: luominen, lankeemus, pelastussuunnitelma, uhri, kuningas, profetia, inkarnaatio, sakramentit, ylösnousemus, ikuinen elämä. Tämän ”sanaston” opettelu avaa kristinuskon salat vähän niin kuin tietokonetermistön opettelu avaa komputeroinnin ja surffailun salat.

Kun kerran kirjat on tehty nuorille ikään kuin koulukirjoina (Rahkosen isonenäiset hahmot esiintyvät usein liitutaulujen tai projektorien edessä opettamassa), annan niille suoraan kouluarvosanat. Eskola saa 7, Riikonen 8 ja Laato 9. Tämä on tosin hyvin subjektiivinen arvio, joka johtuu varmasti osin siitä, että olen jo lukenut niin paljon Eskolaa, kun taas Riikosta ja Laatoa en juuri laisinkaan. Riikosen teos on perushyvä, Laato taas tuo kirjaan omaa erityisosaamistaan.

Vanhan testamentin tutkijana Laato osaa antaa ammattimaista apua vaikeisiin uskonkysymyksiin. Esimerkiksi kysymykseen maailman iästä Laato osaa kertoa, että 1. Moos. 5:n ”aikamääreet heittelevät eri käsikirjoituksissa” – heprealaisen tekstin mukaan Aatamista Nooan meni 1656 vuotta, samarialaisten mukaan 1307 vuotta, kristittyjen käyttämän kreikankielisen Septuagintan mukaan taas 2262 vuotta. Laato päätelee teologisesti, että Jumala on sallinut nämä erot tahallaan ja että meillä ei siten ole mahdollisuutta ajoittaa tarkkaan 1. Moos. 1-11:n kertomuksia.

Laato päätelee: ”Kristillisessä kirkossa onkin vallinnut aina erilaisia käsityksiä maailman iästä, ja nykyään voimme olla vapaita pohtimaan laajan maailmankaikkeuden ikää tieteessä saavutettujen tulosten valossa.” Sekä: ”Miksi sitoa ajatusmaailma liian ahtaisiin kuvioihin, kun kristikunnassa on alusta asti vallinnut vapaus tässä asiassa?” (s. 11)

Laato käyttää myös hyvää huumoria ja oivallisia vertauksia nykyajan muoti-ilmiöistä havainnollistaakseen opetustaan. Esimerkiksi kolmas luku herättää heti huomion: ”Kolmas Mooseksen kirja on kettutyttöjen painajainen. Eläimiä tuodaan teuraalle ja pässiltä viedään päätä.” (s. 33)

Laato päätelee kirjansa lopuksi: ”Olemme siis teologisten pohdiskelujen kautta päättäneet siihen, että kannattaa kääntyä Jeesuksen puoleen jos mahdollista vähintään päivää ennen kuolemaa. Se

nimittäin riittää! Ehkä kysyt, että eihän sitä tiedä, milloin kuolee. Juuri siksi on hyvä kääntyä Jumalan puoleen jo tänään!” (s. 102) Tämähän on uutta evankelointia parhaimmillaan.

Myös Teuvo Riikonen hallitsee huumorin. Riikonen kommentoi Filipin uskonnollista tilannetta (ks. Ap.t. 16:13): ”Tapana oli, että vieraiden uskontojen harjoittajat saivat pitää jumalanpalveluksia kaupungin portin ulkopuolella. Käytäntö oli sama kuin nykyäänkin Suomessa herätysliikkeillä, lähetysjärjestöillä ja säätiöillä. Nekin saavat Suomen luterilaisessa kirkossa vapaasti pitää tilaisuuksia seurakuntatalon portin ulkopuolella.” (s. 35)

Efesoksen kirjanpolttoepisodista Riikonen letkauttaa (ks. Ap.t. 19:19): ”Efesos oli silloin hyvin tunnettu taikuuden, magian ja muun epätieteellisen hömpän keskuksena, ja nyt nämä hyvin kalliit noituuden kirjat paloivat iloisesti roviolla. Eikä paikallisella Skepsis-yhdistyksellä ollut jäljellä mitään palkittavaa.” (s. 50)

Eskolan kirjassa ei ole samalla lailla hauskaa läppää, mutta joitain oivaltavia raamatuntulkintoja kylläkin. Epärehellisestä taloudenhoitajasta (ks. Luuk. 16) hän esittää seuraavan (kenties hieman luterilaisen, mutta varteenotettavan) tulkinnan: ”Jos haluatte elää petollista ja ahnetta elämää, niin pyytäkää sitten omilta ystäviltänne myös ikuista elämää. Yrittäkää kaikessa rauhassa saada näillä keinoilla järjestetyksi paikka taivaaseen. Se on nimittäin ainoa keino. Kun isäntä tulee ja huomaa, mitä olette tehneet, siltä suunnalta ei ole apua tiedossa. Hän laittaa teidät vastuuseen joka pennistä.” (s. 52)

Loppukaneettina sanottakoon, että Perussanoma on tehnyt hyvää työtä ideoidessaan ja toteuttaessaan yleistajuisen ja hauskaasti kuvitetun kirjasarjan kristinuskosta. Juuri tämänsuuntaisia aloitteita tarvitaan. Kirjat tuovat pelastushistorian tähän päivään kiinnostavalla ja huvittavalla tavalla. Kannattaa tutustua ja harkita vaikkapa lahjaideaksi.